

Argonské účtování

Knihy druhá

sepsal Waughin Jarth

ecumus Scotti opatrně vykroukl z bahna a rákosí. Byl unavený dlouhým během a obličej a ruce měl pokryté červenými žravými mouchami. Když se ohlédl zpět k Cyrodiilu, zahlédl, jak most mizí v kalných temných vodách, a bylo mu jasné, že se zpátky nedostane, dokud za pár dní nepřijde odliv. Řeka skrývala ve svých lepkavých hlubinách také všechny jeho záznamy o účtování v Černém močále. Co se týče kontaktů v Gideonu, bude se muset spolehnout na to, co si zapamatoval.

Mailic se před ním cílevědomě prodíral rákosím. Scotti si rychle pospíšil za ním a marně se přitom snažil odehnat nebo plácnout všechny žravé mouchy.

Máme štěstí, pane, prohlásil redgard, a Scottimu to přišlo jako nadobychejně podivné tvrzení, dokud se nepodíval, co se mu voják snaží ukázat. "Je tady karavana."

Jednadvacet zrezivělých, blátem olepených vozů se zpráchnivělými, rozvrzanými koly bylo napůl zabořeno do měkké půdy před nimi. Tlupa argonianů se šedými šupinami a šedýma očima právě táhla jeden vůz, který stál stranou od ostatních. Byli to nádeníci, jakých bylo po celém Cyrodiilu spousta. Když Scotti a Mailic přišli blíž, viděli, že je vůz naložený černými bobulemi v takovém stupni rozkladu, že už ani nebylo moc poznat, co to vlastně je... vypadalo to spíš jako shnilé želé než jako náklad ovoce.

Měli namířeno do Gideonu a souhlasili, že se s nimi Scotti může svézt, až vyloží tenhle náklad dřevoněk.

Jak je to dlouho, co jste je trhali? zeptal se Scotti při pohledu na vůz se shnilou úrodou.

Jako vždycky, ve Sklzníku, samozřejmě, prohlásil argonian, který měl zřejmě tenhle vůz na starost. Teď byl Soumračník, takže už byli na cestě z polí něco přes dva měsíce.

S dopravou jsou tu zjevně problémy, pomyslel si Scotti. Jenže kvůli nápravě tu byl konec konců právě on, jako zástupce Stavebního výboru pana Vanecha.

Zabralo to skoro hodinu, během které plody na sluníčku shnily ještě o něco víc, než vůz odstavili stranou, vozy před ním a za ním spřáhli k sobě a přivedli jednoho z osmi koní v čele karavany, aby táhl teď už samostatný vůz. Dělníci se pohybovali s bezduchou odevzdaností, a tak Scotti využil příležitosti, aby si prohlédl zbytek karavany a seznámil se s příštími spolucestujícími.

Ve čtyřech vozech byly tvrdé dřevěné lavice pro cestující, kteří nechtěli nebo neuměli jezdit na koni. Všechny ostatní vozy byly plné obilí, masa a zeleniny v různém stupni rozkladu.

Mezi cestujícími bylo šest argonianských dělníků, tři kupci z Císařství, tak pokousaní od hmyzu, že jejich kůže vypadala spíš jako argonianské šupiny, a tři muži zahalení v kápích. Podle očí, které rudě žhnuly zpod kápí jejich plášťů, nepochybně dunmeři. Všichni přepravovali své zboží po této císařské obchodní stezce.

Tohle že má být cesta? prohlásil Scotti při pohledu na nekonečné pole rákosu, které mu sahalo až po uši, nebo i výš.

Svým způsobem je to pevná půda, pokrčil rameny jeden ze zahalených dunmerů. "Koně trochu toho rákosí spasou, a občas ho zkusíme vypálit, ale vždycky hned zase vyrostou znovu."

Konečně dal forman znamení, že je karavana připravena na cestu, a Scotti se posadil do třetího vozu s kupci z říše. Rozhlížel se kolem, ale Mailic si nenastoupil nikam.

Dohodli jsme se, že tě doprovodím do Černého močálu a že tě odtud dostanu zpátky, prohlásil redgard, který se usadil na malé skalce v moři rákosí, rozbil si jídlo a právě žvýkal něco, co vypadalo jako chlupatá mrkev. "Najdeš mě tady, až se budeš vracet."

Scotti se zamračil, a to nejen proto, že Mailic přestal používat uctivé oslovení "pane". Teď už v Černém močále neznal opravdu nikoho, ale karavana se pomalu vlekla a kodrcala kupředu, a tak nebyl čas se s redgardem dohadovat.

Nad obchodní stezkou vál nepříjemný vítr a vytvářel v rákosí nekonečné, neurčité obrazce. V dálce na obzoru bylo vidět hory, ale ty jako by se neustále vzdalovaly, až si Scotti uvědomil, že je to jen hradba mlhy a mračen. Po zemi přelétlo hejno stínů, a když Scotti vzhledl k obloze, viděl, že je vrhají obrovští ptáci s dlouhými pilovitými zobáky, dlouhými téměř stejně jako jejich těla.

Supi bahenní, zamumlal Chaero Gemullus, říšský kupec po Scottiho levici - pravděpodobně mladý muž, který však vypadal spíš jako utahaný stařík. "Jsou jako všechno ostatní na tomhle zatraceném místě: stačí se chvíli nehýbat, a hned se tě pokusí sežrat. Ti parchanti slétnou dolů, ošklivě tě klovnou, potom odletí a vrátí se, až když už máš na káňku v důsledku ztráty krve."

Scottimu přeběhl mráz po zádech. Doufal, že dojedou do Gideonu dřív, než se setmí. Teprve pak si uvědomil, že slunce stojí na obloze na špatné straně karavany.

Odpusť, pane, zavolał Scotti na formana. "Myslel jsem, že jsi říkal, že jedeš do Gideonu?"

Forman přikývl.

Proč tedy jedeme na sever, když bychom měli jet na jih?

Forman na to neodpověděl, jen si povzdechl.

Scotti si u svých společníků ověřil, že mají také namířeno do Gideonu, a nezdálo se, že by někoho z nich příliš znepokojovalo, že se tam dostanou po tak klikaté trase. Pro záda a zadek člověka ve středních letech, jako byl Scotti, byla lavice příliš tvrdá, ale kodrcavý rytmus karavany a hypnoticky se vlnící rákosí ho nakonec ukolébaly ke spánku, a tak si na chvíli zdříml.

Když se o pár hodin později probudil, byla tma a nebyl si jistý, kde vlastně je. Karavana už se nehýbala a on ležel na podlaze pod lavicí, vedle nějaké menší truhlice. Slyšel hlasy - někdo mluvil neznámým jazykem plným sykavek a klapání, kterému Scotti nerozuměl, a tak opatrně vykoukl mezi něčima nohama, aby se podíval, co se děje.

Měsíční světlo se jen tak tak prodíralo hustou mlhou, obklopující karavanu, a Scotti neměl na mluvčího zrovna nejlepší výhled. Chvíli to vypadalo, že si šedě šupinatý forman povídá sám se sebou, ale pak se v temnotě něco pohnulo a vlhce se zaleskly šupiny. Těžko říct, kolik tam těch věcí bylo, ale byly velké, černé, a čím déle se na ně Scotti díval, tím víc detailů rozeznával.

Když zpozoroval jednu zvláště nevídanou podrobnost, obrovské uslintané tlamy plné ostrých, jehlicovitých zubů, vklouzl Scotti zpátky pod lavici. Malá černá očka těch nestvůr ho ještě nezpozorovala.

Nohy před Scottim se daly do pohybu a pak se roztřásl, jejich majitele něco popadlo a vyvleklo ven z vozu. Scotti se schoulil ještě dál dozadu a vklouzl za truhly a bedýnky. Sice toho o skrýších a schovávání moc nevěděl, ale zato uměl používat štít. Bylo mu jasné, že je vždycky lepší mít něco - cokoli - mezi sebou a jakýmkoli nebezpečným prevítem.

Pár vteřin poté, co mu nohy zmizely z očí, se ozval děsivý výkřik. A pak druhý a třetí. Měly různé zabarvení hlasu, různý přízvuk, ale nesly stejné nevyslovené poselství... hrůzu a bolest, příšernou bolest. Scottimu se vybavila dávno zapomenutá modlitba k bohu Stendarrovi a začal si ji potichoučku šeptat.

A pak zavládlo ticho... hrůzostrašné ticho, které trvalo jen pár minut, ale jemu připadalo, jako by to byly hodiny... nebo celé roky.

A pak se vozy daly znovu do pohybu.

Scotti se opatrně vyplazil zpod lavice. Chaero Gemullus se na něj pobaveně zašklebil.

Tak tady jsi, řekl. "Myslel jsem, že tě sebraly nagy."

Nagy?

Hnusné potvory, prohlásil Gemullus a zamračil se. "Jedovaté zmije s nohama a rukama, sedm stop na výšku, když se naštvou, tak i osm. Lezou sem zevnitř z bažiny, ale moc rády to tu nemají, a tak jsou obzvlášť špatně naložené. A ty vypadáš přesně na takového nóbl panáčka z říše, na jaké mají spadeno."

Scottiho by předtím v životě nenapadlo považovat se za nóbl panáčka. Jeho zablácené a od žravých much zašpiněné šaty podle něj vypadaly nanejvýš tak na střední třídu, pokud vůbec. "K čemu bych jim byl dobrý?"

Okradly by tě, samozřejmě, usmál se říšský kupec. "A zabily. Copak sis nevšiml, co se stalo ostatním?" Kupec se zamračil, jako by ho náhle něco napadlo. "Nebral sis nic z těch beden tam dole, že ne? Jako třeba cukřík?"

Bohové, ne, nebral, zašklebil se Scotti.

Kupec přikývl a zjevně se uklidnil. "Koukám, že jsi moc vtipné kaše nepojedl, co? Hádám, že jsi v Černém močále poprvé, že? Sakra! Kurník šopa, ať aspoň nechčije!"

Scotti se zrovna chtěl Gemulla zeptat, co měl ten sprostý výraz znamenat, když se dalo do deště. Přes karavanu se přelilo hotové peklo páchnoucího žlutohnědého deště, doprovázeného vzdáleným hřměním. Gemullus hned začal zatahovat střechu vozu a na Scottiho se podíval tak škaředě, že mu s tím radši dobrovolně pomohl.

Otřásl se, nejen kvůli mokrému a studenému dešti, ale také při myšlence, jaké nechutné svinstvo padá na už tak hnusné zboží v nekrytých vozech.

Brzy se usušíme, usmál se Gemullus a ukázal do mlhy.

Scotti sice v Gideonu nikdy nebyl, ale měl celkem jasnou představu, co má očekávat. Větší město s víceméně podobným rozmístěním budov, jako má Císařské Město, architekturu víceméně v říšském stylu, zkrátka a dobře, utěšené sídlo se vším říšským pohodlím a tradicemi, víceméně.

Shluk chatrčí zpola utopených v bahně rozhodně svědčil o tom, že by neměl očekávat více-, ale spíš -méně.

Kde to jsme? zeptal se Scotti nevěřičně.

V Hixinoagu, odpověděl mu Gemullus a vyslovil to podivné jméno s naprostou jistotou. "Měl jsi pravdu. Jeli jsme na sever, ale správně jsme měli jet na jih."